

Hoe de Amerikaanse regering Juan Guaidó creëerde.

www.MinisterieVanPropaganda.org

door Dan Cohen en Max Blumenthal.

Dit artikel is oorspronkelijk gepubliceerd door The Grayzone

Vóór 22 januari hadden minder dan één op de vijf Venezolanen gehoord van Juan Guaidó. Slechts een paar maanden geleden was de 35-jarige Guaidó lid van een marginale extreem-rechtse groep die nauw verbonden was met de gruwelijke daden van straatgeweld. Zelfs in zijn eigen partij was Guaidó een middelmatige politicus in de door de oppositie gedomineerde Nationale Vergadering.

Na een telefoontje van de Amerikaanse vice-president Mike Pence riep Guaidó zichzelf uit tot president van Venezuela. De door de VS geselecteerde 'leider' werd onmiddellijk door president Trump erkent en geleid naar het internationale toneel als de nieuwe president van Venezuela.

In navolging van de consensus in Washington begroette de redactie van de New York Times Guaidó als een "geloofwaardige rivaal" tegen president Maduro die met een "verfrissende stijl en visie het land verder vooruit kon helpen".

De redactie van Bloomberg News applaudisseerde omdat hij "herstel van de democratie" zou bewerkstelligen en de Wall Street Journal verklaarde hem "een nieuwe democratische leider". Ondertussen erkende Canada, talrijke Europese naties, Israël, en het blok van rechtse Latijns-Amerikaanse regeringen bekend als de Lima Group, Guaidó als de legitieme leider van Venezuela.

Hoewel Guaidó vanuit het niets leek te zijn ontstaan, was hij in werkelijkheid het product van de elite van de regime wisselfabrieken van de Amerikaanse overheid.

Uit een kader van rechtse studentenactivisten, was Guaidó geselecteerd om de socialistisch georiënteerde regering van Venezuela te ondermijnen, het land te destabiliseren en op een dag de macht te grijpen.

Hoewel hij een onbekende figuur in de Venezolaanse politiek was, had hij jarenlang rustig blijk gegeven van zijn waardigheid in de machtszones van Washington.

"Juan Guaidó is een personage dat is gemaakt voor deze omstandigheid," vertelt Marco Teruggi, een Argentijnse socioloog en toonaangevende kroniekschrijver van de Venezolaanse politiek, aan de Grayzone. "Het is de logica van een laboratorium - Guaidó is als een mengeling van verschillende elementen die een personage creëren dat, in alle eerlijkheid, heen en weer schommelt tussen lachwekkend en zorgwekkend."

Diego Sequera, een Venezolaanse journalist en schrijver voor de onderzoeksafdeling, Mision Verdad, is het daar mee eens: "Guaidó is populairder buiten Venezuela dan binnen, vooral in de elite Ivy League- en Washington-kringen," zei Sequera tegen de Grayzone: "Hij is een bekend personage daar, is voorspelbaar rechts, en wordt beschouwd als loyaal aan het programma."

Terwijl Guaidó wordt verkocht als het gezicht van democratisch herstel, bracht hij zijn carrière door in de meest gewelddadige factie van de meest radicale oppositiepartij van Venezuela, en positioneerde hij zichzelf in de voorhoede van de ene destabilisatie campagne na de andere.

Zijn partij is op grote schaal in diskrediet gebracht in Venezuela en wordt gedeeltelijk verantwoordelijk gehouden voor het fragmenteren van een sterk verzwakte oppositie.

"Deze radicale leiders hebben niet meer dan 20 procent in de opiniepeilingen", schreef Luis Vicente León, de toonaangevende enquêteur van Venezuela. Volgens León blijft Guaidó's partij geïsoleerd omdat de meerderheid van de bevolking "geen oorlog wil. 'Wat ze willen is een oplossing.'"

Maar dit is precies waarom Guaidó werd gekozen door Washington: hij wordt niet geacht Venezuela naar de democratie te leiden, maar om een land in te laten storten dat de afgelopen

twintig jaar een bolwerk van verzet tegen de Amerikaanse hegemonie is geweest. Zijn onwaarschijnlijke stijging is het hoogtepunt van een twee decennia lang project om een robuust socialistisch experiment te vernietigen.

Richten op de "trojka van tirannie".

Sinds de verkiezingsoverwinning van Hugo Chavez in 1998 hebben de Verenigde Staten ernaar gestreefd de controle over Venezuela en zijn enorme oliereserves te herstellen. De socialistische programma's van Chavez hebben de rijkdommen van het land herverdeeld en miljoenen uit de armoede geholpen, maar ze verdienden hem ook een doelwit op zijn rug. In 2002 verdrong Venezuela's rechtse oppositie hem kort met Amerikaanse steun en erkenning voordat het leger zijn presidentschap herstelde na een massale volksmobilisatie. Tijdens de termijnen van de Amerikaanse presidenten George W. Bush en Barack Obama overleefde Chavez talrijke moordaanslagen. In 2013 overleed hij aan kanker. Zijn opvolger, Nicolas Maduro, heeft drie pogingen tot moord overleefd.

De regering Trump plaatste Venezuela onmiddellijk in de top van de regeringsdoelstelling van het regime in Washington, waardoor het de leider van een "trojka van tirannie" werd.

Vorig jaar probeerde het nationale veiligheidsteam van Trump leden van de militaire top te rekruteren om een militaire junta te besturen, maar die poging faalde. Volgens de Venezolaanse regering waren de VS ook betrokken bij een complot met de codenaam Operation Constitution om Maduro te vangen in het presidentieel paleis van Miraflores en een andere operatie Operatie Armageddon om hem te vermoorden tijdens een militaire parade in juli 2017. Iets meer dan een jaar later trachtten verbannen oppositieleiders Maduro te doden met dronebommen tijdens een militaire parade in Caracas.

Meer dan een decennium voor deze intriges werd een groep rechtse oppositiestudenten met de hand geselecteerd en verzorgd door een door de elite, door de VS gefinancierde training voor verandering van regime om de Venezolaanse regering omver te werpen en de neoliberale orde te herstellen.

Op 5 oktober 2005 arriveerden vijf Venezolaanse 'studentenleiders' in Belgrado, Servië, om de training voor een opstand te beginnen, met de populariteit van Chávez op zijn hoogtepunt en zijn regering die ingrijpende socialistische programma's ging uitvoeren.

De studenten waren aangekomen uit Venezuela op uitnodiging van het Center for Applied Non-Violent Action and Strategies (CANVAS). Deze groep wordt grotendeels gefinancierd door de National Endowment for Democracy, CIA-gelieerd, die fungeert als de belangrijkste tak van de Amerikaanse regering voor het bevorderen van regimeverandering; zoals ook het International Republican Institute en het National Democratic Institute for International Affairs. Volgens gelekte interne e-mails van Stratfor, heeft CANVAS ook CIA-financiering en training ontvangen tijdens de anti-Milosevic-strijd van 1999/2000.

CANVAS is een spin-off van OTPOR, een Servische protestgroep opgericht door Srdja Popovic in 1998 aan de Universiteit van Belgrado. OTPOR, wat 'verzet' betekent in het Servisch, was de studentengroep die internationale bekendheid verwierf, ook op Hollywood-niveau, door de protesten te mobiliseren die uiteindelijk Slobodan Milosevic ten val brachten. Deze kleine cel van specialisten op het gebied van regimechange werkte volgens de theorieën van wijlen Gene Sharp, de zogenaamde 'Clausewitz of non-violent struggle'. Sharp had met een voormalige analist van het Defence Intelligence Agency (DIA), kolonel Robert Helvey, samengewerkt om een strategische blauwdruk daarvoor te ontwerpen.

OTPOR werd gesteund door de National Endowment for Democracy, USAID en Sharp's Albert Einstein Institute. Sinisa Sikman, een van de belangrijkste trainers van OTPOR, zei ooit dat de groep zelfs directe CIA-financiering ontving.

Volgens een gelekte e-mail van een medewerker van Stratfor, na het afzetten van Milosevic, groeide OTPOR door en zo ontstond CANVAS. Met andere woorden: een export-anti-

revolutie groep die de kiem legden in tal van omwentelingen. Ze zijn nog steeds verslaafd aan Amerikaanse financiering en gaan in principe over de wereld om dictators en autocratische regeringen ten val te brengen (degenen die de VS niet leuk vinden;).

Stratfor onthulde dat CANVAS in 2005 "zijn aandacht verlegde naar Venezuela", na het trainen van oppositiebewegingen die pro-NAVO-regimechangeoperaties in Oost-Europa leidden.

Tijdens het volgen van het CANVAS-trainingsprogramma, schetste Stratfor zijn revolutionaire agenda in opvallend botte taal: "Succes is absoluut niet gegarandeerd, en studentenbewegingen staan nog maar aan het begin van wat een jarenlange inspanning zou kunnen zijn om een revolutie in Venezuela teweeg te brengen, maar de trainers zelf zijn de mensen die hun tanden hebben gezet in de 'Butcher of the Balkans.' Ze hebben bijzondere vaardigheden. Als je ziet dat studenten van vijf Venezolaanse universiteiten simultaan demonstraties houden, weet je dat de training voorbij is en het echte werk is begonnen. " Het "echte werk" begon twee jaar later, in 2007, toen Guaidó afstudeerde aan de Andrés Bello Katholieke Universiteit van Caracas. Hij verhuisde naar Washington en schreef zich in bij de George Washington University voor een bestuur en politiek management programma, onder de voogdij van de Venezolaanse econoom Luis Enrique Berrizbeitia, een van de beste Latijns-Amerikaanse neoliberale economen. Berrizbeitia is een voormalig directeur van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) die meer dan een decennium in de Venezolaanse energiesector werkte, onder het oude oligarchische regime dat door Chávez was verdreven. Dat jaar hielp Guaidó bij het leiden van anti-regerings rally's nadat de Venezolaanse regering had geweigerd de licentie van Radio Caracas Televisión (RCTV) te vernieuwen. Dit particuliere station speelde een leidende rol in de staatsgreep van 2002 tegen Hugo Chávez. RCTV hielp bij het mobiliseren van anti-regeringsdemonstranten, vervalste informatie die de supporters van de regering de schuld gaf van gewelddadigheden die door leden van de oppositie werden uitgevoerd. De rol van RCTV en andere stations in het besturen van de mislukte coup poging werd vastgelegd in de veelgeprezen documentaire *The Revolution Will not Be Televised*.

In datzelfde jaar protesteerden en beledigden de studenten het constitutionele referendum voor een '21e-eeuws socialisme' waarin Chavez beloofde 'het wettelijke kader te scheppen voor de politieke en sociale reorganisatie van het land, directe macht aan georganiseerde gemeenschappen te geven als een voorwaarde voor de ontwikkeling van een nieuw economisch systeem."

Uit de protesten rondom RCTV en het referendum was een gespecialiseerd kader van door de VS gesteunde klasse van regimechangers geboren. Ze noemden zichzelf "Generation 2007." De Stratfor- en CANVAS-trainers van deze cel identificeerden Guaidó's bondgenoot - een straatorganisator genaamd Yon Goicoechea - als een "sleutelfactor" bij het verslaan van het constitutionele referendum. Het volgende jaar werd Goicoechea beloond voor zijn inspanningen met de Milton Friedman Prize van het Cato Institute voor Advancing Liberty, samen met een prijs van \$ 500.000, die hij prompt investeerde in het bouwen van zijn eigen Liberty First (Primero Justicia) politiek netwerk.

Friedman was natuurlijk de peetvader van de beruchte neoliberale Chicago Boys die door dictatoriale junta-leider Augusto Pinochet in Chili werden geïmporteerd om beleid van radicale "shock doctrine" -achtige fiscale soberheid te implementeren. En het Cato Institute is de libertaire, op Washington DC gebaseerde denktank, opgericht door de Koch Brothers, twee toprepublikeinse partijdonoren die agressieve aanhangers van de rechtse partijen in heel Latijns-Amerika zijn geworden.

Wikileaks publiceerde in 2007 een e-mail van de Amerikaanse ambassadeur in Venezuela, William Brownfield, die naar het ministerie van Buitenlandse Zaken, de Nationale Veiligheidsraad en het Zuidelijke Ministerie van Defensie werd gezonden met de titel

'Generation of '07' omdat hij de Venezolaanse president, gewend aan het bepalen van de politieke agenda, had gedwongen te reageren. "Onder de" opkomende leiders "die Brownfield identificeerde, waren Freddy Guevara en Yon Goicoechea. Hij uitte lof voor de laatste figuur als "een van de meest uitgesproken verdedigers van de burgerlijke vrijheden van de studenten".

Het radicale Venezolaanse kader werd overspoeld met geld van libertaire oligarchen van de Amerikaanse regering en gingen met hun OTPOR-tactiek de straat op, samen met een versie van het logo van de groep, zoals hieronder te zien:

In 2009 voerden de jeugdactivisten van Generation 2007 hun meest provocerende demonstratie tot nu toe uit door hun broek te laten zakken op de openbare weg en de buitensporige guerrillatactiek te doorbreken die werd beschreven door Gene Sharp in zijn handleidingen over het wijzigen van het regime. De demonstranten waren gemobiliseerd tegen de arrestatie van een bondgenoot uit een andere nieuwerwetse jeugdgroep genaamd JAVU. Deze extreem-rechtse groep "verzamelde fondsen van verschillende bronnen van de Amerikaanse overheid, waardoor het snel bekendheid verwierf als de hardlinevleugel van straatbewegingen van de oppositie", aldus het boek van de academicus George Ciccariello-Maher, "Building the Commune."

Hoewel video van het protest niet beschikbaar is, hebben veel Venezolanen Guaidó geïdentificeerd als een van de belangrijkste deelnemers. Hoewel de bewering niet bevestigd is, is het zeker aannemelijk; de protestanten met blote billen waren leden van de kern van de generatie 2007 waar Guaidó toe behoorde, en waren gekleed in hun handelsmerk Resistencia! Venezuela t-shirts.

Dat jaar stelde Guaidó zichzelf op een andere manier bloot aan het publiek door een politieke partij op te richten om de anti-Chavez-energie vast te leggen die zijn generatie 2007 had gecultiveerd. Het werd Popular Will genoemd en werd geleid door Leopoldo López, een door Princeton opgeleid rechtse kracht die sterk betrokken was bij programma's voor nationale democratie en werd verkozen tot burgemeester van een district in Caracas dat een van de rijkste van het land was. Lopez was een portret van de Venezolaanse aristocratie, rechtstreeks afstammend van de eerste president van zijn land. Hij was ook de achterneef van Thor Halvorssen, oprichter van de in de Verenigde Staten gevestigde Human Rights Foundation die fungeert als een publiciteitswinkel voor door de VS gesteunde anti-regeringsactivisten in door Washington aangevallen landen voor regimeverandering.

Hoewel de belangen van Lopez netjes in lijn lagen met de Amerikaanse diplomatie, benadrukte het de fanatieke tendensen die uiteindelijk zouden leiden tot de marginalisatie van Popular Will. Eén bron identificeerde Lopez als "een die verdeeldheid binnen de oppositie bracht... vaak beschreven als arrogant, wraakzuchtig en machtszuchtig." Anderen benadrukten zijn obsessie met straatconfrontaties en zijn "compromisloze aanpak" als een bron van spanning met andere oppositieleiders die prioriteit gaven aan eenheid en deelname aan de democratische instellingen van het land.

In 2010 zijn Popular Will en zijn buitenlandse geldschieters overgestapt om de ergste droogte te gebruiken die Venezuela in tientallen jaren trof. Massale elektriciteitstekorten hadden het land getroffen vanwege het gebrek aan water, dat nodig was om waterkrachtcentrales van energie te voorzien. Een wereldwijde economische recessie en dalende oliepijzen versterkten de crisis en zorgden voor meer publieke onvrede.

Stratfor en CANVAS - belangrijke adviseurs van Guaidó en zijn antiregerings kader - bedachten een schokkend cynisch plan om een dolk door het hart van de Bolivariaanse revolutie te drijven. De regeling draaide om een instorting van het elektriciteitssysteem van 70% in april 2010.

"Dit zou het keerpunt kunnen zijn, omdat Chavez weinig kan doen om de armen te beschermen tegen het falen van dat systeem", verklaarde de interne memo van Stratfor. "Dit

zou waarschijnlijk de impact hebben van het verzinken van publieke onrust op een manier die geen enkele oppositiegroep ooit zou kunnen genereren. Op dat moment zou een oppositiegroep het beste gediend zijn om voordeel te halen uit de situatie en het tegen Chavez te laten draaien en op hun behoeften in te spelen. '

Tegen die tijd ontving de Venezolaanse oppositie een verbluffende 40-50 miljoen dollar per jaar van Amerikaanse overheidsorganisaties als USAID en de National Endowment for Democracy, volgens een rapport van de Spaanse denktank, het FRIDE Institute. Het had ook enorme rijkdom om te putten uit zijn eigen rekeningen, die zich grotendeels buiten het land bevonden.

Terwijl het scenario dat door Statfor werd voorzien niet tot bloei kwam, wierpen de partijactivisten en hun bondgenoten elke schijn van geweldloosheid opzij en sloten zich aan bij een radicaal plan om het land te destabiliseren.

In november 2010 hebben volgens e-mails van Venezolaanse veiligheidsdiensten en gepresenteerd door voormalig minister van Justitie Miguel Rodríguez Torres, Guaidó, Goicoechea en verschillende andere studentenactivisten een geheime vijfdaagse training gevolgd in het Fiesta Mexicana-hotel in Mexico-Stad. De sessies werden geleid door OTPOR, de in Belgrado gevestigde trainingkamp voor het veranderen van regimes, ondersteund door de Amerikaanse overheid. De ontmoeting had naar verluidt de zegen ontvangen van Otto Reich, een fanatiek anti-Castro Cubaanse balling die werkzaam was in het ministerie van staat van George W. Bush, en de rechtse ex-Colombiaanse president Alvaro Uribe.

In het Fiesta Mexicana hotel, zoals vermeld in de e-mails, kwamen Guaidó en zijn collega-activisten met een plan om president Hugo Chavez omver te werpen door chaos te veroorzaken door langdurige vormen van straatgeweld.

Drie boegbeelden uit de petroleumindustrie - Gustavo Torrar, Eligio Cedeño en Pedro Burelli - zouden naar verluidt de bijeenkomsten financieel ondersteunen en bijwonen. Torrar is een zelfbenoemde 'mensenrechtenactivist' en 'intellectueel' wiens jongere broer Reynaldo Tovar Arroyo de vertegenwoordiger is in Venezuela van het particuliere Mexicaanse olie- en gasbedrijf Petroquímica del Golfo, dat een contract heeft met de Venezolaanse staat. Cedeño is een voortvluchtige Venezolaanse zakenman die in de Verenigde Staten asiel heeft gekregen. Pedro Burelli is een voormalig directeur van JP Morgan en voormalig directeur van Venezuela's nationale oliebedrijf, Petroleum of Venezuela (PDVSA). Hij verliet PDVSA in 1998 toen Hugo Chavez de macht overnam en zit in de adviescommissie van het Latijns-Amerikaanse leiderschapsprogramma van Georgetown University.

Burelli hield vol dat de e-mails waarin zijn deelname was vastgelegd, verzonden waren en huurde zelfs een privé-detective in om dat te bewijzen. De onderzoeker verklaarde dat Google's documenten aantoonde dat de e-mails nooit werden doorgestuurd.

Maar vandaag maakt Burelli geen geheim van zijn verlangen om de huidige president van Venezuela, Nicolás Maduro, te zien afzetten - en zelfs door de straten gesleept te worden en te sodomiseren met een bajonet, zoals de Libische leider Moammar Kaddafi van de door de NAVO gesteunde milities werd aangedaan.

Het vermeende Fiesta Mexicana-complot vloeide voort in een ander destabilisatieplan dat werd onthuld in een reeks documenten geproduceerd door de Venezolaanse regering. In mei 2014 bracht Caracas documenten uit met details over een moordaanslag tegen president Nicolás Maduro. De lekken identificeerden de in Miami gevestigde Maria Corina Machado als leider van het plan. Een hardliner met een voorliefde voor extreme retoriek, Machado heeft gefunctioneerd als een internationale liaison voor de oppositie bij een bezoek aan president George W. Bush in 2005.

"Ik denk dat het tijd is om inspanningen te verzamelen; de nodige telefoongesprekken te voeren en financiering krijgen om Maduro te vernietigen en de rest zal uit elkaar vallen,

"schreef Machado in een e-mail aan de voormalige Venezolaanse diplomaat Diego Arria in 2014.

In een andere e-mail beweerde Machado dat het gewelddadige complot de zegen was van de Amerikaanse ambassadeur in Colombia, Kevin Whitaker. "Ik heb al besloten en dit gevecht zal doorgaan totdat dit regime omver wordt geworpen en we aan onze vrienden in de wereld weer kunnen leveren. Als ik naar San Cristobal ging en mezelf bij de OAS blootgeef, vrees ik niets. Kevin Whitaker heeft zijn steun al bevestigd en hij wees op de nieuwe stappen. We hebben een chequeboek dat sterker is dan dat van het regime om de internationale veiligheidsring te verbreken. '

In februari richtten studentendemonstranten die als stoottroepen voor de verbannen oligarchie optraden, gewelddadige barricades op in het hele land, waarbij door oppositie gecontroleerde wijken werden veranderd in gewelddadige forten die bekend stonden als guarimbas . Terwijl internationale media de omwenteling vertoonden als een spontaan protest tegen Maduro's ijzeren hand, was er ruimschoots bewijs dat Popular Will de show orkestreerde.

"Geen van de demonstranten aan de universiteiten droegen hun universiteits t-shirts, ze droegen allemaal Popular Will of Justice First t-shirts," zei een guarimba- deelnemer destijds.

"Het kunnen studentengroepen zijn geweest, maar de studentenraden zijn aangesloten bij de politieke oppositiepartijen en zij zijn daarover verantwoording schuldig."

Gevraagd wie de leiders waren, zei de guarimba- deelnemer: "Wel als ik helemaal eerlijk ben, die kerels zijn nu wetgevers."

Ongeveer 43 mensen werden gedood tijdens de guarimbas van 2014 . Drie jaar later braken ze opnieuw uit, wat leidde tot massale vernietiging van de openbare infrastructuur, de moord op supporters van de overheid en de dood van 126 mensen, van wie velen Chavistas waren. In verschillende gevallen werden aanhangers van de regering levend verbrand door gewapende bendes.

Guaidó was direct betrokken bij de guarimbas van 2014 . Hij tweette zelfs video's waarin hij zichzelf omhulde met een helm en een gasmasker, omringd door gemaskerde en gewapende elementen die een snelweg hadden afgesloten die een gewelddadige botsing met de politie aanging. Verwijzend naar zijn deelname aan de generatie 2007, riep hij uit: "Ik herinner me dat we in 2007 'Studenten!' schreeuwden. Nu schreeuwen we: 'Weerstand! Weerstand!'"

Guaidó heeft de tweet verwijderd en blijkt gegeven van zijn ongerustheid over zijn imago als voorvechter van de democratie.

Op 12 februari 2014, tijdens het hoogtepunt van de guarimbas van dat jaar , kwam Guaidó met Lopez het podium op tijdens een bijeenkomst van Popular Will and Justice First. Tijdens een langdurige beschuldiging tegen de regering drong Lopez er bij de menigte op aan naar het kantoor van procureur-generaal Luisa Ortega Diaz te marcheren. Kort daarna werd het kantoor van Diaz aangevallen door gewapende bendes die probeerden het tot op de grond te verbranden. Ze veroordeelden wat ze 'gepland en met voorbedachten rade geweld' noemde. In een tv-optreden in 2016 verwierp Guaidó de sterfgevallen als gevolg van guayas - een guarimba- tactiek met het overspannen van de rijbaan met staaldraad om motorrijders te verwonden of te doden - als een 'mythe'. Zijn opmerkingen vergoelijkten een dodelijke tactiek die ongewapende burgers had gedood, zoals Santiago Pedroza en Elvis Durán, die onthoofd werd. En vele anderen.

Terwijl het geweld en de politieke polarisatie in het hele land escaleerden, begon de regering tegen de leiders van de Popular Wil op te treden.

Freddy Guevara, vice-president van de nationale assemblee en tweede in de leiding van Popular Will, was een van de belangrijkste leiders in de straatrellen in 2017. Tegenover een rechtszaak voor zijn rol in het geweld, heeft Guevara zijn toevlucht genomen in de Chileense ambassade, waar hij verblijft.

Lester Toledo, een volksvertegenwoordiger uit de staat Zulia, werd in september 2016 door de Venezolaanse regering gezocht op beschuldiging van financiering van terrorisme en het uitzetten van moorden. De plannen zouden zijn gemaakt met de voormalige Colombiaanse president Álvaro Uribe. Toledo ontsnapte uit Venezuela en hield verschillende spreekbeurten bij Human Rights Watch, het door de VS gesteunde Freedom House, het Spaanse Congres en het Europees Parlement.

Carlos Graffe, een ander door OTPOR opgeleid Generation 2007-lid dat Popular Will leidde, werd in juli 2017 gearresteerd. Volgens de politie was hij in het bezit van een zak vol spijkers, C4-explosieven en een ontsteker. Hij werd vrijgelaten op 27 december 2017.

Leopoldo Lopez, de oude populaire Will-leider, staat vandaag onder huisarrest, beschuldigd van een sleutelrol in de dood van 13 mensen tijdens de guarimbas in 2014. Amnesty International noemde Lopez een "gewetensgevangene" en veroordeelde zijn ontslag uit de gevangenis om thuis onder huisarrest zijn straf uit te zitten als "niet goed genoeg."

Ondertussen: familieleden van guarimba slachtoffers introduceerden een petitie voor meer aanklachten tegen Lopez.

Yon Goicoechea, de posterboy van Koch Brothers en door de VS gesteunde oprichter van Justice First, werd in 2016 gearresteerd door veiligheidstroepen die beweerden een kilo explosieven in zijn voertuig gevonden te hebben. In een New York Times artikel protesteerde Goicoechea tegen de beschuldigingen, noemde ze "opgeblazen" en beweerde dat hij gewoon gevangen was gezet voor zijn "droom van een democratische samenleving, vrij van het communisme." Hij werd vrijgelaten in november 2017.

David Smolansky, ook lid van de oorspronkelijke door OTPOR opgeleide generatie 2007, werd de jongste burgemeester van Venezuela toen hij in 2013 werd gekozen in de welvarende buitenwijk El Hatillo. Maar hij werd van zijn functie beroofd en door het Hooggerechtshof tot 15 maanden gevangenisstraf veroordeeld nadat hij schuldig was bevonden aan deelname aan de gewelddadige guarimbas.

Smolansky ontsnapte aan zijn arrestatie en schoor zijn baard, droeg een zonnebril en glipte Brazilië in, vermomd als een priester met een bijbel in de hand en rozenkrans om zijn nek. Hij woont nu in Washington, DC, waar hij werd uitgekozen door de secretaris van de organisatie van de Amerikaanse staat Luis Almagro om de werkgroep over de Venezolaanse migranten- en vluchtelingencrisis te leiden.

Op 26 juli hield Smolansky wat hij noemde een "hartelijke reünie" met Elliot Abrams, de veroordeelde Iran-Contra-misdadiger die door Trump was geïnstalleerd als speciale Amerikaanse afgezant naar Venezuela. Abrams is berucht om het Amerikaanse geheime beleid van het bewapenen van rechtse doodseskaders tijdens de jaren 1980 in Nicaragua, El Salvador en Guatemala. Zijn leidende rol in de Venezolaanse staatsgreep heeft de angst doen opwaaien dat er misschien nog een bloedige proxy-oorlog op komst is.

Vier dagen eerder mompelde Machado nog een gewelddadige bedreiging tegen Maduro, en verklaarde dat als hij 'zijn leven wil redden, moet begrijpen dat zijn tijd voorbij is'.

De ineenstorting van Popular Will onder het gewicht van de gewelddadige campagne van destabilisatie leidde tot vervreemding van grote sectoren van het publiek en verwondde veel van zijn leiderschap in ballingschap of in hechtenis. Guaidó was een relatief klein figuur gebleven, nadat hij het grootste deel van zijn negenjarige carrière in de Nationale Assemblée had doorgebracht als plaatsvervanger. Afkomstig uit een van de minst bevolkte staten van Venezuela, stond Guaidó op de tweede plaats tijdens de parlementsverkiezingen van 2015 en won slechts 26% van de uitgebrachte stemmen om zijn plaats in de Nationale Assemblée veilig te stellen. Inderdaad, zijn bodem was misschien beter bekend dan zijn gezicht.

Guaidó staat bekend als de president van de door de oppositie gedomineerde Nationale Assemblée, maar hij werd nooit gekozen in de functie. De vier oppositiepartijen die de Assembly Democratic Unity Table vertegenwoordigden, hadden besloten een roterend

voorzitterschap op te richten. Populaire Will's beurt was onderweg, maar de oprichter, Lopez, was onder huisarrest. Ondertussen had zijn tweede verantwoordelijke, Guevara, zijn toevlucht gezocht in de Chileense ambassade. Een figuur met de naam Juan Andrés Mejía zou de volgende zijn geweest. Maar redenen die nu pas duidelijk zijn: Juan Guaidó werd geselecteerd.

"Er is een redenering in de klasse die de opkomst van Guaidó verklaart," merkte Sequera, de Venezolaanse analist, op. "Mejía is van hoge komaf, studeerde aan een van de duurste privéuniversiteiten in Venezuela, en kon niet gemakkelijk op de markt worden gebracht op de manier zoals Guaidó dat kon. Ten eerste heeft Guaidó gemeenschappelijke mestizo-kenmerken, zoals de meeste Venezolanen, en lijkt het meer op een man van het volk. Hij was ook niet overbelicht in de media, dus hij kon haast ongemerkt verder met de opbouw."

In december 2018 sloop Guaidó de grens over en reisde naar Washington, Colombia en Brazilië om het plan te coördineren om massademonstraties te houden tijdens de inauguratie van president Maduro. De nacht voor Maduro's eedplechtigheid belden zowel vicepresident Mike Pence als de Canadese minister van Buitenlandse Zaken Chrystia Freeland Guaidó om hun steun te betuigen.

Een week later, senator Marco Rubio, Sen Rick Scott en Republikein Mario Diaz-Balart - alle wetgevers van de Florida-basis van de rechtse Cubaanse lobby in ballingschap - sloten aan bij president Trump en vice-president Pence in het Witte Huis. Op hun verzoek was Trump het ermee eens dat als Guaidó zichzelf tot president verklaarde, hij hem zou steunen.

Staatssecretaris Mike Pompeo ontmoette persoonlijk Guaidó op 10 januari, volgens de Wall Street Journal. Pompeo kon de naam van Guaidó echter niet uitspreken toen hij hem noemde tijdens een persconferentie op 25 januari, waarbij hij naar hem verwijst als 'Juan Guido'.

Op 11 januari was de Wikipedia-pagina van Guaidó 37 keer bewerkt, met de nadruk op de strijd. Om vorm te geven aan het beeld van een voorheen anonieme figuur die nu een tableau was voor de veranderingsambities van het regime in Washington. Uiteindelijk werd het redactionele toezicht op zijn pagina overgedragen aan de hoofdredactie van Wikipedia, die hem de 'betwiste' president van Venezuela noemden.

Guaidó was misschien een obscure figuur, maar zijn combinatie van radicalisme en opportunisme voldeed aan de behoeften van Washington. "Dat interne stuk ontbrak," zei een Trump-bestuursvoorzitter over Guaidó. "Hij was het stuk dat we nodig hadden om onze strategie coherent en volledig te maken."

"Voor het eerst," Brownfield, de voormalige Amerikaanse ambassadeur in Venezuela, strompelde naar de New York Times, "je hebt een oppositieleider die duidelijk aangeeft aan de strijdkrachten en aan de politie dat hij ze aan de kant wil houden van de goeden."

Maar Guaidó's populaire Will vormde de stoottroepen van de guarimbas die de dood van politieagenten en gewone burgers veroorzaakten. Hij had zelfs opschept over zijn eigen deelname aan straatrellen. En nu, om de harten en geesten van het leger en de politie te winnen, moest Guaidó deze met bloed doordrenkte geschiedenis kennen.

Op 21 januari, een dag voordat de coup serieus begon, bezorgde de vrouw van Guaidó een video-adres waarin ze het leger opriepen zich tegen Maduro op te stellen. Haar uitvoering was houderig en ongeïnspireerd, wat de beperkte politieke vooruitzichten van haar man onderstreepte.

Op een persconferentie voor supporters vier dagen later, kondigde Guaidó zijn oplossing voor de crisis aan: "Autoriseer een humanitaire interventie!"

Terwijl hij wacht op directe hulp, blijft Guaidó wat hij altijd is geweest - een huisdierenproject van cynische krachten van buitenaf. "Het doet er niet toe of hij na al deze tegenslagen crasht en brandt," zei Sequera over het boegbeeld. "Voor de Amerikanen is hij vervangbaar."

Max Blumenthal is een bekroonde journalist en auteur van verschillende boeken, waaronder de best verkopende Republikeinse *Gomorra*, *Goliath*, *The Fifty One Day War* en *The Management of Savagery*. Hij heeft artikelen geproduceerd, veel videoverslagen en verschillende documentaires gemaakt, waaronder *Killing Gaza*. Blumenthal richtte *The Grayzone* in 2015 op om een journalistiek licht te werpen op de staat van eeuwigdurende oorlog in Amerika en zijn gevaarlijke binnenlandse repercussies.